

Boeien van goud

Van:

Johanna Scheliga,

Paula Winkler

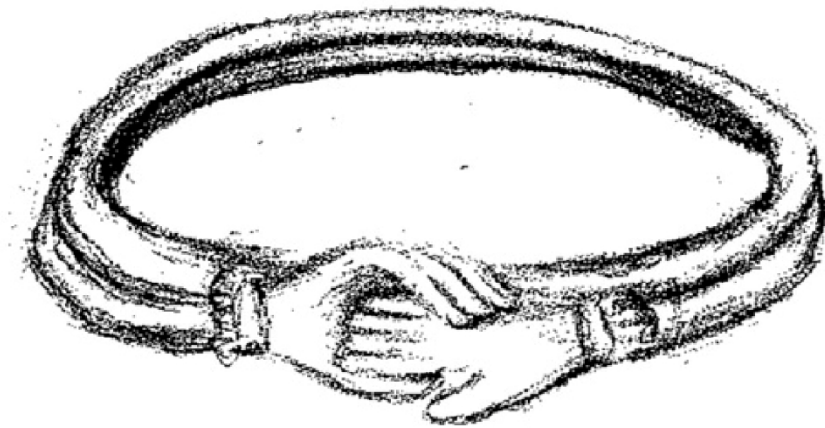
Zoey

Waloschyk

Samuel-Tyler "Sam"

Tscheredin Liam

Glenn Peter

Boeien van goud

Ze staaarde naar de ring om haar vinger: twee handen die elkaar vasthielden - eigenlijk een symbool van eenheid, liefde en vertrouwen. Maar voor haar was het alleen maar het bewijs dat ze niet meer was dan handelswaar in het handelsspel van haar vader. Binnenkort zou ze haar toekomstige echtgenoot ontmoeten - de zoon van de man die door dit huwelijk haar vaders zakenpartner zou worden: een andere invloedrijke en rijke edelman van Stade.

Dit was nu het lot van Elisabeth von Zesterfleth. En ze wist dat ze daar niets aan kon veranderen. Omdat haar vader, Albrecht von Zesterfleth, zoals zo vaak op zakenreis, besloot Elisabeth een wandeling door de stad te maken om haar gedachten te verzetten.

Ze liep langs ontelbare handelaren die hun waren als een bult op hun rug droegen en aan de man brachten. Omdat deze handelaren deel uitmaakten van de straat, net als de gevels van de huizen en winkels, kreeg de straat de naam: Hökerstraße. Voor Elisabeth hoorde de drukte van deze straat bij het dagelijks leven, dus ze vond de drukte en het geschreeuw van de verkopers heel rustgevend. Hoewel ze van Stade hield, vroeg ze zich af hoe het zou zijn om de stad en haar vader te ontvluchten, om haar huidige leven als dochter van een invloedrijke zakenman op te geven en een bescheiden leven op het platteland te leiden. Plotseling werd ze uit haar dagdromen opgeschrikt door een schreeuw, veel harder dan het gebruikelijke, klantenlokkende geschreeuw van de Höker. "Houd de dief!" riep de bakker. Voordat Elisabeth kon beseffen wat er gebeurde, botste ze tegen iemand op. Het was een jongeman die haastig van de bakker. In zijn hand hield hij wat leek op een brood opgerold in een doek. Elisabeth keek in zijn lichtbruine ogen en wankelde achteruit. Hij mompelde een korte verontschuldiging in een vreemd accent terwijl hij langs Elisabeth snelde. Ze staaarde hem na terwijl hij door de menigte bleef rennen. "Hou hem tegen!" riep de bakker opnieuw terwijl hij achter hem aan rende, maar de dief was te snel. Al snel had de bakker het opgegeven om achter de dief aan te rennen en was de commotie weer bedaard.

Elisabeth liep verder over straat, maar ze kon de ogen van de dief niet uit haar hoofd krijgen. Ze wist niet waarom, maar ze wilde meer te weten komen over de vreemdeling met het ongewone accent. Dus, nog steeds geagiteerd, ging ze op weg naar huis, zich afvragend hoe ze het voor elkaar zou krijgen om de vreemde jongeman weer te zien. Ze besloot de volgende dag op hetzelfde tijdstip terug te keren de straat om hem te zoeken.

Die kastanjebruine ogen. Elisabeth kon ze maar niet uit haar hoofd zetten. Daarom ging ze 's ochtends op weg naar de Hökerstraße, de kleurrijke herfstbladeren langs het pad en de koele bries die door de steegjes waaide. De geur van versgebakken brood hing in de lucht en mensen waren druk in de . Omdat ze voor de zekerheid wat vroeger was aangekomen, besloot ze eerst bij de bakker te gaan kijken, waar de mysterieuze jongeman naartoe was gevlucht. Ze liep een hele tijd over de markt en lette goed op dat ze er druk uitzag, want ze begon zich te schamen voor haar hulpeloze zoektocht naar een dief. Maar hoe ze ook rondkeek en de bakker in de gaten hield, ze kon de vreemdeling nergens vinden.

Na een tijdje besloot ze naar huis terug te keren. Ze was teleurgesteld dat ze de vreemdeling niet had gevonden en tegelijkertijd beschaamd dat ze had toegegeven aan zulke kinderlijke verwachtingen, ook al was ze al verloofd. Toch kon ze nog steeds niet loslaten hoe hij haar voorbij was gelopen. Eigenlijk was hij bij nader inzien niet

een dief was, zoals de gewoonte was. Toch speelde ze met het idee om morgen terug te keren naar de markt.

Ja, waarom niet? Ze kon een beetje winkelen. De

De dag gemakkelijker maken voor het dienstmeisje. Ja, om iets goeds te doen, om met een schoon geweten en nobele bedoelingen terug te naar de Hökerstraße. Ze keek er al naar uit. Maar tot haar teleurstelling was ook deze kleine excursie geen succes. was bijna een hele week op zoek naar de vreemdeling, maar elke dag gaf haar minder hoop dan de vorige. Toch werd het op de een of andere manier een gewoonte om elke dag door de Hökerstrasse . Hoewel het niet bepaald gepast was voor een verloofde dame als zij om alleen door de straten van de stad te dwalen, boden deze dagelijkse uitstapjes haar wel wat verlichting van de beklemmende stemming thuis.

Hoewel het gezicht van de vreemdeling langzaam vervaagde, vond ze het fijn om voor haar aanstaande huwelijk te ontsnappen in de drukte van de markten. Inmiddels was het hele huishouden in rep en roer, althans het deel dat er nog was: haar vader was op zakenreis naar Cuxhaven. Het enige wat ze kon opmaken uit zijn dossiers in zijn karakteristieke cryptische handschrift was dat er blijkbaar spanningen waren geweest onder de havenarbeiders.

Waarschijnlijk wilde hij er gewoon zeker van zijn dat het transport van zijn goederen geen vertraging zou oplopen. Maar eigenlijk hield hij haar liever buiten zijn zakelijke aangelegenheden. Al haar kennis over haar vaders zaken was gebaseerd op versleten papieren die ze af en toe stal uit de rijkelijk gevulde laden van zijn bureau. Een paar dagen geleden was ze eindelijk meer te weten gekomen over haar verloofde. Zijn naam was

Daniel Marschalck. Haar vader had de afgelopen weken blijkbaar brieven gewisseld met de Marschalcks en was waarschijnlijk druk bezig geweest de rijke familie voor schut te zetten. Het verbaasde haar niets dat hij haar zo voordelig mogelijk wilde uithuwelijken. Het was immers niet meer dan logisch dat hij een royale bruidsschat van een familie met zoveel aanzien. Toch kon ze niet ontkennen dat het haar pijn deed om door hem als handelswaar te worden behandeld en dat hij haar zelfs de naam van haar toekomstige echtgenoot had onthouden. Hij had geen moeite gedaan om haar te informeren over zijn plannen voor de ceremonie, ook al leken die al in volle gang. Ze had niet echt zin om met Daniel Marschalck te trouwen. Natuurlijk zou het winstgevend zijn, voor het welzijn van haar familie, ja, maar ook voor het welzijn van haar vaders bedrijf, wat de enige reden voor het hele huwelijk zou moeten zijn. De dagen waarop ze tevergeefs naar de vreemdeling had gezocht, had ze inmiddels niet meer geteld. Dus slenterde ze weer door de straten van Stade, een mand met brood en appels onder haar arm.

Het werd langzamerhand moeilijk om het dienstmeisje ze de boodschappen moest doen. Ze was bang dat het gemene meisje zou denken dat ze incompetent was in haar werk. Maar Elisabeth had in de loop der jaren een goede band met haar opgebouwd en was erin geslaagd haar ervan te overtuigen dat ze deze kleine uitstapjes eigenlijk wel leuk vond. Ze had gewoon de moeite genomen om door Lämmertwiete te rijden. Het was de kortste weg naar huis en het dienstmeisje rekende erop dat ze haar appels op tijd thuis kreeg om te koken.

Ze hoorde voetstappen aan de andere kant van de steeg. Ze berispte zichzelf omdat ze niet de langere route had genomen. Ze sloeg haar ogen neer en probeerde zo dicht mogelijk bij de muur te komen zonder de zoom van haar jurk vuil te maken. Ze de mand echter niet echt aan de kant, dus moesten zij en de man die op haar af kwam nogal onhandig langs elkaar heen schuiven. Ze wilde net om vergiffenis vragen toen hij een verontschuldiging mompelde. Zijn accent klonk bekend. Ze stopte onmiddellijk en sloeg haar ogen op. Zelfs in de halfschaduw van de smalle

Ze herkende zijn gezicht van de muren van het huis alsof ze het nooit was vergeten. Zijn wenkbrauwen waren samengetrokken en zijn donkere haar wierp schaduwen over zijn donkere ogen. "Jij," begon Elisabeth en ze voelde haar hart sneller kloppen. "Jij bent de dief! Jij hebt me een paar dagen geleden zo indringend weggeduwd!" Hij tuitte zijn lippen en bekeek haar nauwkeurig.

Elisabeth begon te vermoeden dat het onverstandig was om hem zo te confronteren. "Nou, hoe gaat u dat tegen mij gebruiken, juffrouw?" Elisabeth bloosde. "Nou, ik denk dat ik haar wel kan aangeven." Ze stak haar kin naar voren.

Hij glimlachte brutaal. "Ik weet niet hoeveel je gestolen hebt, maar je gezicht komt me nu bekend voor. Ik zou je gemakkelijk kunnen beschrijven!" ging ze verder. "Dus het me horen, hoe zou je mij beschrijven?" antwoordde hij en grijnsde nog breder toen hij beseftte hoe erg hij haar van streek maakte. Fijn

Lijnen staken af onder zijn hoge jukbeenderen. Hij was woedend op Elisabeth. Ze besloot zijn manieren niet langer te tolereren. Ze snoof en drukte haar mand dichter tegen haar lichaam. "Je moest je schamen, jij!" riep ze uit en draaide zich om. Ze zette haastige stappen bij hem vandaan. Een blos steeg naar haar wangen en ze perste haar lippen op elkaar. Wat was hij brutaal! Dat ze zoveel aan hem had gedacht, hoe gênant leek het haar nu allemaal. Hoe brutaal hij was met zijn manier van doen, niemand had haar ooit zo durven behandelen. Iets in de situatie maakte haar van streek, maar ze durfde niet verder. De hele weg dwaalden haar gedachten af naar de ontmoeting met de vreemdeling, hoe hard ze ook probeerde zichzelf af te leiden. Geagiteerd klopte ze op de houten deur van haar huis. "Angela!" riep ze naar de keukenmeid. "Angela, wees niet bang om de deur voor me open te doen!"

klonk een gretig geritsel achter de deur tot die eindelijk openzwaaide en Angela's rozige gezicht erachter verscheen. Snel veegde ze haar blonde krullen van haar met roet besmeurde wangen.

"Juffrouw Elisabeth! Kom binnen, je bent net op tijd.

Ik heb net het fornuis aangestoken." Elisabeth duwde de mand in Angela's armen en haastte zich naar binnen "Oh Angela, ik heb je zoveel te vertellen!" riep ze terwijl ze haar rokken bij elkaar raapte en het dienstmeisje volgde naar de keuken. Terwijl Angela de appels schilde en raspte, zette Elisabeth een kruk neer en begon te vertellen over haar ontmoeting met de vreemdeling. Hoewel Angela met haar rug naar haar toe stond, kon ze haar opwindning nauwelijks verbergen.

"Juffrouw Elisabeth, uw moed is bewonderenswaardig! Hoewel het net zo goed verward had worden met koppigheid. Echt, je zou kunnen denken dat een verloofde

Een dame als zij raakt niet betrokken bij zulke situaties. Een dief, hemeltje!" Elisabeth schraapte haar keel een beetje. "Nou, het was niet in mijn belang om deze man weer te ontmoeten," beet ze meteen op haar lip. Ze had Angela tot nu toe niets verteld over haar eerste ontmoeting met de vreemdeling. Ze durfde even te hopen dat Angela het misschien niet had gehoord, maar ze was een opmerkelijke jongedame. Meteen liet ze de houten lepel zakken waarmee ze wat eieren voor het beslag brak. "Alweer? Kende je deze jongeman al eerder?" Elisabeth vervloekte zichzelf binnensmonds, maar nu had het geen zin meer om te proberen iets voor Angela te verbergen. Ze zuchtte toegewijd terwijl ze zichzelf innerlijk vervloekte voor haar onvoorzichtigheid. Ze legde kort uit hoe ze de vreemdeling was tegengekomen op de markt en dat dit ook de reden was dat ze wist dat hij een dief was. Het leek Angela duidelijk te worden en ze sloeg haar handen voor haar mond. "Oh Elisabeth!" riep ze geschrokken uit. "Is dit de reden waarom je er zo op aandrong om boodschappen voor me te doen?" Elisabeth hapte naar adem. Ze probeerde het dienstmeisje te vergeefs te kalmeren, maar Angela was al helemaal in gedachten verzonken

verloren. "Oh Elisabeth, wat je aan het doen, dromen achter een dief aan terwijl je al een ring om je vinger hebt. Ooh Elisabeth, wil je je vader te schande maken?"

"En ga je verder met het bereiden van de maaltijd," Elisabeth haalde haar hand over haar mond. Angela viel verbaasd stil. Elisabeth begroef haar gezicht in haar handen. "Oh Angela, vergeef me. Ik weet het ook niet echt. Kun je beloven dat je het me niet vertelt? Nu weet ik hoe schaamteloos hij is! Ik hem zo weer vergeten, hou dit alsjeblieft voor jezelf." Angela zuchtte. "Oh Elisabeth, wat je aan het doen? Ik zal mijn mond houden, maar belooft me je je woord houdt en deze man achterlaat. En ik zal voortaan weer boodschappen doen." Elisabeth knikte beschaamd, maar durfde Angela niet in de ogen te kijken. "Ja, dat belooft ik Angela."

Tegen haar belofte in lag ze tot diep in de nacht wakker, in gedachten verzonken. De manier waarop hij naar haar had gekeken, hoe zijn donkere ogen op haar waren gericht en het vage licht in zijn bruine haar gevangen. De manier waarop zijn zelfvoldane glimlach kleine kuiltjes vormde onder zijn opvallende gelaatstreken en hoe ze zichzelf had verloren in de aanblik. Ze wist niet precies op wie ze bozer was: op hem omdat hij zo aanmatigend was of op zichzelf omdat ze ervan genoot.

Ze was de volgende ochtend ook de hele tijd buiten zichzelf. Angela probeerde Elisabeth zo goed mogelijk tegemoet te komen door geen woord over gisteravond. Toen ze het niet langer uithield, greep Elisabeth energie naar een

jas aan en ging op weg. Brunhilde, het dienstmeisje, hield haar tegen: "Juffrouw Elisabeth, waar gaat u heen? Ga je weer winkelen?" Elisabeth zei nee, ze wilde gewoon een wandeling maken en een frisse neus halen. Omdat Angela in de keuken bezig was en haar niet kon tegenhouden, haastte Elisabeth zich het huis uit. Ze wist niet echt waar ze heen wilde. Ze wilde zeker gaan wandelen, maar ze wilde hem ook weer zien. Ze dwaalde doelloos door de minder drukke steegjes en zijstraten van de stad. De kou beet in haar huid en de herfstwind blies meedogenloos onder haar kleren. Ze trok haar jas strakker en begroef haar gezicht in de gevoerde kraag. Ze besepte niet hoeveel tijd er was verstreken voordat ze hem zag.

Hij stond in de Lämmertwiete, met zijn rug tegen de muur. Opgewonden vergat ze plotseling hoe gevoelloos haar handen en gezicht waren van de kou. Plotseling begon ze te twijfelen. Wat ging ze eigenlijk doen nu ze hem gevonden had? Ze werd onzeker van zichzelf en dacht erover om zich gewoon om te draaien, maar hij had haar al opgemerkt. Ze bevroor toen hij haar. "U bent er weer, juffrouw." Hij klonk verbaasd. Ze zocht naar woorden. "Ik heb het volste recht om hier te zijn en mijn redenen om hier te zijn zouden u niet moeten interesseren," antwoordde ze verwaand. "En toch denk ik dat ik een van die redenen weet." Hij glimlachte alsof hij haar bespote. "Jullie chique stadsmeisjes zijn toch allemaal hetzelfde, laat me raden, jullie favoriete bezigheid, afgezien van de dagelijkse roddels, is borduren." Elisabeth snoof. "Je bent erg aanmatigend!" riep ze verontwaardigd uit. "Wel, onwaardige heer," antwoordde ze, "waar woont u, als ik zo brutaal mag zijn om dat te vragen? Je wekt niet de indruk van de adellijke klasse waar je zo de spot mee lijkt te drijven." Even dacht ze dat ze zijn blik kon weerstaan. Ze maakte snel een einde aan deze gedachte en draaide met tegenzin haar hoofd weg. "Wat is uw Naam? Het is erg onbeleefd om jezelf niet voor te stellen, weet je!"

Hij grijnsde ondeugend, pakte haar hand en voordat ze het doorhad, begon hij met haar door de kronkelige gangen en steegjes te rennen. Elisabeth wankelde achter hem aan en probeerde haar evenwicht te hervinden. Na korte tijd haastten ze zich door de met steen en mos bedekte stadspoort en over de brug die het centrum van de stad scheidde.

boerderijen en koeienweiden. De koude herfstlucht brandde in longen en ze wilde niet langer naar een vreemde plek worden meegesleept door een man wiens naam ze nog steeds niet wist. Langzaam drong het tot haar door dat een dief haar had meegenomen naar een plek die ze niet kende en dat ze geen idee had hoe terug naar de stad moest komen. hoorde de kerkklokken in de verte luiden en besepte langzaam hoe haar onbehagen groeide. "Hoe heet je?" vroeg ze opnieuw. "Luleff Jansen," antwoordde hij kortaf, "Kunnen we verder, of vertrouwt de schone dame me niet?" Natuurlijk vertrouwde ze hem niet! Maar als ze dat nu tegen hem zou gebruiken, zou ze waarschijnlijk niet verder terug naar de stad komen. "Waar gaan we heen?" vroeg ze in plaats daarvan. Hij antwoordde niet, pakte haar hand weer en liep verder. De stad was inmiddels nauwelijks meer te herkennen.

Na een paar minuten stopten ze weer. Ze stonden voor een soort bosje. Luleff leidde hen door het struikgewas en een paar seconden later stonden ze voor een verlaten windmolen. Sommige delen van het dak waren ingestort, een van de wieken lag afgebroken in het gras en de muren waren aan het afbrokkelen. De natuur had blijkbaar lang geleden besloten om terug te nemen wat haar rechtens toekwam. Het hout was verrot en er was geen plek die niet overwoekerd was door groen. Luleff riep plotseling: "Cathelijne, ik ben terug. Ik heb iemand meegenomen". Plotseling kwam er een klein meisje tevoorschijn vanachter een gat in de muur. "Wie is dat?" vroeg Elisabeth verbaasd, "Is dat je zusje?" Luleff zuchtte en leidde haar de molen in. Binnen was het, ondanks de weinige spullen die ze leken te hebben, behoorlijk chaotisch. De muren waren gedeeltelijk ingestort en zaten vol scheuren, in een hoek lag stro onder wat ooit een wit laken was geweest en ze leken de molensteen als tafel te gebruiken. Luleff begon met een gedempte stem: "Een paar weken geleden moesten we vluchten en alles . Allemaal omdat we vasthielden aan ons geloof. Cathelijne en ik verloren ons huis, onze familie, alles wat belangrijk voor ons was. Nu zijn we hier, veilig, of wat je denkt dat we zijn. Maar wat heb je over als je niets hebt? Geen eten, geen dak boven ons hoofd en we leven in een ruïne die ons nauwelijks bescherming biedt. Het is moeilijk om te weten of we echt ontsnapt zijn of dat het echte gevecht nog maar net begonnen is."

Hij pauzeerde en zuchtte diep. "Soms vraag ik me af of het überhaupt een verschil maakt. We willen proberen verder te gaan naar Kopenhagen als we een beetje hersteld zijn." In de verte luiden de kerkklokken opnieuw: een, twee, drie, vier, vijf keer! Elisabeth bevroor, straks zou haar vader thuiskomen en zou zij er niet meer zijn. Ze sprong op, brabbelde een korte mengeling van uitleg en verontschuldiging en rende toen terug naar huis voor zover haar kleren dat toelieten. Ze voelde Luleffs blik op haar rug en vond het vreselijk om hem zo achter te laten. Toch bereikte ze haar bestemming sneller dan ze had verwacht en de opluchting smolt in het branden in haar longen en de pijn in haar voeten. Ze klopte op de deur en haar dienstmeid Brunhilde deed open: "Juffrouw Elisabeth, wat doet u zo laat nog op straat? Je vader kan elk moment arriveren en als je niet op tijd thuis was geweest, zou je vader zeker meer dan overstuur zijn geweest." Elisabeth mompelde een korte verontschuldiging en ging in. Ze haastte zich naar haar kamer. Enige tijd later keek ze uit haar raam, van waaruit ze een perfect uitzicht had op de hoge kerktoren. Het was al zeven uur 's avonds en ze begon zich af te vragen of haar vader vandaag wel thuis komen. Het leek erop dat haar stress en haast naar huis onnodig waren geweest. Als hij normaal voor een zakenreis vertrok, was hij altijd rond vijf uur 's middags weer thuis en daarom maakte ze zich nu een beetje zorgen, ondanks haar afkeer van haar vader.

Zijn opvattingen, die ook het liefdesleven van zijn dochter betroffen, waren in haar ogen nogal dubieus, maar als je hem geloofde, was dat het enige

De kans om met de juiste man te trouwen. Volgens haar vader zou ze in haar emotionele razernij alleen maar een domme fout maken en zich overgeven aan een of andere schurk uit de steegjes. Maar dat was niet aan haar om te beslissen en ze hoefde zich er ook niet echt zorgen over te maken.

Toen haar vader eindelijk thuiskwam, had Angela het eten al opgediend. Ze wilde hem niet echt begroeten, maar zodra hij haar zag, trok hij haar in een zeer zachte omhelzing, dankzij zijn gezonde corpulentie. Omdat ze geen schijn van kans had tegen haar vader, die twee koppen groter en vele malen breder was, gaf ze zich uiteindelijk over aan zijn omhelzing, die eindigde in een heel vreemd tafereel dat enigszins deed denken aan iemand die een standbeeld probeerde te omhelzen. Toen hij eindelijk klaar was met de lucht uit haar te persen, ze zo snel mogelijk uit de onmiddellijke nabijheid van zijn armen voor het geval hij van gedachten zou veranderen.

Toen ze gingen zitten, begon Albrecht meteen zijn hele reis te beschrijven. Zo ging het een tijdje door, waarbij Elisabeth na een minuut of twee afhaakte, maar dat leek hem niet te deren. Hij praatte gewoon door, zodat iedereen die toevallig binnenliep zou kunnen denken dat hij een waterval was die drie jaar lang was afgedamd. Hij vertelde over zijn ellendig lange omgang met mensen, van wie hij de meesten, zoals hij meerdere keren benadrukte, niet kon uitstaan, en hoe hij een arme visser een nogal gehavende boot had verkocht voor zo'n onredelijk hoog bedrag dat deze Albrecht desondanks bijna was gaan aanbidden. "Hoe dan ook, toen ik de oude Angelika had verkocht, besloot ik eerst te ontspannen in een leuke kroeg.

Terwijl ik daar van mijn wijntje zat te genieten, kwam er ineens een lange, knappe man naast me zitten en ik dacht nog, nou, ken ik hem niet ergens van? Maar toen keek ik beter en toen hij me begroette, besepte ik eindelijk wie het was. Het was Bartholt, de vader van je verloofde, Elisabeth." Ze ontsnapte uit haar trance en luisterde. "En omdat je over een week gaat trouwen, hadden we veel te bespreken, dus..." "Wat?! Ik ga over een week trouwen?" Elisabeth was woedend en sprong op. "Ik heb mijn toekomstige man nog niet eens ontmoet en nu moet ik al over een week met hem trouwen? En trouwens, waarom kies jij mijn man voor mij?

Denk je echt dat ik geen verstandige heer meer kan kiezen?" Ze schreeuwde nu bijna.

"Jongedame, dat gaat te ver," donderde Albrecht en stond ook op. Maar Elisabeth was al te ver gegaan om haar nu nog tegen te houden. "Nee, alleen jij bent er schuldig aan dat ik nog nooit in mijn leven mijn eigen beslissingen heb kunnen nemen, en ik had Luleff niet eens kunnen ontmoeten als ik niet was weggeslopen!" "Alsjeblieft, wat zei je?" vroeg haar vader plotseling met een koude, dodelijke kalmte in zijn stem. Een koude rilling liep Elisabeths rug. Wat had ze gezegd? In haar opgewonden toestand had ze het zich niet gerealiseerd, maar nu had ze echt een cruciale fout gemaakt. "Elisabeth von Zesterfleth. Wat. Heb. Jij.

Zei je dat?" vroeg haar vader, met een duidelijke nadruk in zijn stem.

"Niets, ik liet me gewoon een beetje meeslepen door mijn gevoelens, het spijt me, vader." "Nee, Elisabeth. Over wie had je het net?". Elisabeth voelde zich warm en koud tegelijk. Ze klemde haar handen achter haar rug om haar beven te verbergen, maar haar vader had het al gemerkt en keek haar met een doordringende blik aan. Ze probeerde de blik van zijn ogen te ontwijken en keek daarom hulpvaardig naar Angela, die in de deuropening stond, aangetrokken door het geschreeuw, maar ze schudde alleen onmerkbaar haar hoofd. Ze moest deze situatie in haar eentje oplossen. Haar vader interpreteerde haar zwijgen waarschijnlijk als

Een bevestiging van zijn vermoedens, want zijn gezicht vertrok in een masker van afschuw. "Mijn dochter," zei hij toen met nauwelijks onderdrukte woede in zijn stem.

Voice, "ontmoet ondanks haar verloving een paar willekeurige zwervers en wordt verliefd op ze. Heb je je ooit gerealiseerd wat dat voor jou betekent? Wat het voor ons betekent? Je zet de hele reputatie van je familie op het spel en daarmee ook je toekomst, en ondanks dat je dit weet, blijf je hem achtervolgen. Ik schaam me om je mijn dochter te noemen. Je hebt me erg gekwetst, Elisabeth." Bij die laatste woorden liet hij zijn stem zakken en zakte langzaam onderuit. Elisabeth voelde zich hulpeloos. Ze wist niet meer wat ze moest doen, ze had haar vader nog nooit zo neerslachtig en teleurgesteld gezien. Ze voelde zich vreselijk en had hem het liefst willen omhelzen en zeggen dat ze nooit meer zoiets doms zou doen. Maar een klein, stil stemmetje diep in haar achterhoofd bleef haar eraan herinneren dat niets van dit alles haar schuld was. Als haar vader haar gewoon de controle over haar eigen leven , was het nooit zover gekomen. Gedreven door deze zekerheid ontwikkelde ze een nieuwe passie. "Hij is geen zwerver." Ze wierp haar vader een vijandige toe, "En geen zwerver. Je beseft niet hoe moeilijk hij het heeft. Je hebt niet gezien hoe hij en zijn zus leven. En dat allemaal omdat ze vasthouden aan hun geloof. Wat kan het iemand schelen wat iemand gelooft? Vader, ik hou van hem. Dat kun je me niet afnemen. Sluit me op, sluit me op, laat me nooit meer het daglicht op mijn huid voelen vanwege mij. Maar deze liefde, deze ene ware

Liefde, je kunt het niet van me afnemen, wat je ook doet.

kunnen doen. En mocht ik honderden kilometers verderop in de diepste kerker zitten en verhongeren, dan zal zijn glimlach in mijn herinnering me warmte geven, zijn woorden zullen me de kracht geven om te overleven. Elke dag, elke kleine eeuwigheid, zal ik op hem wachten. Zijn gezicht zal het laatste zijn wat ik zie als ik deze wereld verlaat. Zijn stem het laatste wat ik hoor en zijn aanraking het laatste wat ik voel. Alsjeblieft vader, begrijp me, jij van wie ik afstam."

Tijdens de laatste woorden was ze voor hem op haar knieën gevallen en keek nu in zijn gezicht. Ze schrok toen ze merkte dat hij huilde.

Hij veegde boos zijn tranen weg en stond op. "Elisabeth, naar je kamer. Nu." Ze deinsde voor hem terug en liep langzaam naar de deur. "En dat je niet bij me terugkomt voordat je die pluisjes uit je hoofd hebt.". Dat zouden de laatste woorden zijn die ze van hem hoorde. Met een leeg gevoel in haar borstkas sjokte ze langzaam de trap op en haalde ternauwernood haar kamer, waar ze in elkaar zakte op het bed. Haar tranen doordrenkten haar kussen en haar kleren, maar dat kon haar niet schelen. Ze wilde weg, gewoon weg van deze vreselijke plek. Ze staarde in het niets terwijl duizenden wervelende gedachten haar bijna opslokten. Ze kon zich niet bewegen en verdronk in haar eigen hoofd tot ze even later overmand werd door vermoeidheid als gevolg van de stress en de emotionele chaos.

Toen ze weer wakker werd, was het donker en hoorde Elisabeth haar vader luid snurken in de kamer ernaast. Ze wist dat ze niet langer kon blijven en zich kon neerleggen bij de egoïstische beslissingen van haar vader.

Zonder omhaal begon ze proviand en wat kleren te verzamelen en een touw te weven van lakens en doeken - goederen waar haar vader onder andere in handelde. Ze bevestigde het aan een haak aan haar raam. Hoewel het touw er niet bijzonder stevig uitzag, klom ze naar beneden. In een jurk was dat moeilijker dan ze verwacht, maar ze bereikte heelhuids de grond.

Zodra haar voeten de grond raakten, rende ze naar de stadspoort met de koele in haar gezicht.

Zodra haar voeten de grond raakten, rende ze naar de stadspoort. Toen ze er echter bijna was, merkte ze een obstakel op dat ze in haar haastige vlucht had: s Nachts was de stadspoort gesloten en zwaar bewaakt. Ze wist dat het geld dat ze bij zich had lang zou duren.

niet genoeg zou zijn om de twee bewakers om te kopen. Ze verstopte zich achter de muur van een huis, hield de bewakers in de gaten en bedacht hoe ze ongemerkt over de muur kon komen. Ze kende de stad op haar duimpje en als een manier was om de muur te omzeilen, dan moest ze die weten.

Het trof hen als een bliksemschicht: de kans om de stad uit te komen. Er stond een boom bij de muur die allang omgehakt had moeten worden.

Ze kroop stiller door de steegjes, maar ze kon het gevoel niet van zich afschudden dat ze bekeken werd. Kort daarna zag ze echter haar redding. Voor haar stond het silhouet van de jonge eik die haar bestemming markeerde in het zwakke maanlicht. Ze keek om zich heen. Er waren geen bewakers te zien, maar er kon elk moment een groep verschijnen. Ze moest snel handelen. Snel kroop ze in de schaduw van de muur, waar ze hopelijk beschermd zou zijn tegen nieuwsgierige blikken. Nu moest ze alleen nog een manier vinden om in de boom te klimmen...

Daar zag ze een paar takken die makkelijk als ladder konden dienen. Helaas was er een probleem. Die takken zaten ongeveer tweeënhalve meter boven haar hoofd en dat bleek een hele hindernis te zijn. Maar niets kon haar nu nog tegenhouden. Ze deed een paar stappen terug van de muur en raapte haar rokken bij elkaar. Ze had waarschijnlijk toch een broek van haar vader moeten stelen. Ze had dus geen andere keuze dan zich van haar rokken te ontdoen. Alleen gekleed in een onderkleed voelde ze zich ongemakkelijk bloot, maar ze had geen andere keuze. Met een krachtige worp liet ze haar afgedankte kleren over de muur zeilen. Daarna nam ze een aanloop en sprintte naar de muur. Haar voeten verlieten de grond en voor een kort moment voelde ze zich bijna gewichtloos, vrij, als een vogel in de luchtde vleugels trots gespreid. Toen haar voet de harde steen van de muur raakte, duwde ze zich hard af en ving met haar vingertoppen de rand van een blok. Met moeite trok ze zich omhoog en klampte zich vast aan de volgende spleet tussen het metselwerk en de boom, vanwaar ze eindelijk de laagste tak van haar eerder geïdentificeerde ladder te pakken kreeg. Ze hield hem stevig vast en hees zichzelf omhoog, terwijl ze zichzelf eraan herinnerde niet naar beneden te kijken omdat ze niet echt het volste vertrouwen in de tak had. Maar hij was stabiel en kon haar gewicht zo goed houden. Ze reikte naar de volgende tak, die gemakkelijker te bereiken was. Zo klom ze tak voor tak verder, terwijl kleinere takken aan haar kleren en haar bleven haken. Toen ze nog maar één sport te gaan had, hoorde ze plotseling stemmen achter zich. Ze keek om en zag een sprankje licht door het steegje waar ze eerder door naar de muur was gekropen. Nu moest ze echt opschieten. Maar net toen ze over de muur wilde zwaaien, voelde ze dat haar been door iets werd tegengehouden. Haar hart zakte naar de achterkant van haar knieën. Ze draaide langzaam haar hoofd, in de verwachting de knipperende helm van een bewaker te zien. Maar het was alleen haar voet, die vastzat in de vork van een tak. Nu hoorde ze ook een fluitend geluid dat steeds luider werd, wat ook de bron van de gloed moest zijn. Het kon niet lang meer duren voordat degene die het was de hoek om komen en haar zou zien. Ze trok aan haar been, maar de takkenvork gaf zijn strijd niet zo gemakkelijk op. De fakkeldragers konden elk moment opduiken.

Ze schudde en trok verder, maar het hout liet haar niet los. Net toen de punt van een schoen achter de straathoek vandaan kwam, wist ze zich met een krachtige ruk te bevrijden. Met een duidelijk hoorbare plop landde ze op de grond aan de andere kant van de muur. Achter de dikke stenen hoorde ze een geroep "Wie is daar?", maar ze had zichzelf al opgeroepen en rende zo snel als haar benen haar konden dragen richting het nabijgelegen bos om niet gepakt te worden.

om ontdekt door de poortwachters. Het gebaande pad liep tijdje min of meer rechtdoor, tot ze bij een beekje kwam. Een klein stenen bruggetje overspande de beek, die ze met gemak overstak.

Ze stak de brug over en liet de eerste boerderijen al snel achter .

De stad waar ze was opgegroeid was nog slechts een klein silhouet in het maanlicht. Haar longen brandden en haar benen begonnen het te begeven, maar ze kon nu niet stoppen.

Tranen welden op in haar ogen terwijl ze over de steeds onduidelijker wordende landweggetjes rende. Ze rende en rende tot ze een zwak, flinkerend licht zag achter een paar bomen en struiken. Ze wist dat ze op de juiste plek was. Elisabeth vocht zich een weg door het kreupelhout en zag Luleff, die daarnet nog bij het vuur moest hebben gezeten maar was opgestaan om de bron van het geritsel te zoeken, en viel hem in de armen. Tranen stroomden over haar gezicht. Luleff vroeg verbaasd en verward: "W-Wat zoek je hier?" Elisabeth antwoordde snikkend: "Ik wil naar Kopenhagen, ik kan hier niet langer blijven. Over minder dan een week moet ik met iemand trouwen die ik nog nooit van mijn leven heb gezien, maar ik wil het niet, ik kan het niet, ik hou van je". Ze zakte verder weg in Luleffs armen en hij omhelsde haar nog steviger. "We moeten een manier vinden om hier weg te komen, en zo snel mogelijk. Maak je geen zorgen, we doen het samen." De twee praatten nog een tijdje en Luleff slaagde erin om Elisabeth te troosten. Ze gaf Luleff de warme kleren en het eten dat ze van thuis had meegenomen, zodat ze de komende dagen niet hoefden te bevriezen of honger te lijden. Daarna ging ze op weg naar huis zodat haar vader er niet achter zou komen dat ze ooit weg was geweest. Ze kwam al snel weer bij het touw onder haar raam en klom naar boven. Eenmaal boven probeerde ze haar ontsnappingshulpmiddel nauwgezet in zijn losse onderdelen te ontmantelen, zodat het laatste bewijs van haar nachtelijke uitstapje vernietigd was. Daarna ging ze naar bed alsof er nooit iets gebeurd was.

De volgende twee dagen ontweek ze haar vader overdag en bracht ze de nachten door in de oude molen, waar ze haar ontsnapping plande uit een leven dat voor haar een nachtmerrie was. Op een ochtend, nadat ze weer eens druk bezig was geweest haar vader te straffen met haar zwijgen, zei Brunhilde dat hij de dag in de haven zou doorbrengen en liet haar weten dat ze tegen die tijd wel tijd zou hebben om te kalmeren. Toen ze even later de deur hoorde sluiten, haalde ze opgelucht adem. Eindelijk hoefde ze zich geen vreemde meer te voelen in haar eigen huis. Ze besloot de tijd te doden met het doorbladeren van haar vaders documenten, hoewel ze gelukkig maar de helft kon ontcijferen dankzij haar vaders handschrift, viel haar plotseling iets . Op de ochtend van haar trouwdag zou een koopvaardijvloot uit de haven van Stade vertrekken om een aantal kisten met stoffen rechtstreeks naar Kopenhagen te brengen. Elisabeth beseftte meteen dat dit haar kans was op een beter leven met haar Luleff en kleine Cathelijne.

De dagen gingen steeds sneller voorbij en het was al de dag voor haar bruiloft, die ze niet zou bijwonen. In de afgelopen dagen, die in Elisabeths gedachten allemaal in elkaar overliepen, had ze geprobeerd zoveel mogelijk proviand, geld en andere dingen die van pas zouden kunnen komen op haar reis van huis te stelen en 's nachts naar de oude molen te brengen zonder dat iemand het merkte. Daar stopten ze alles in zakken om het gemakkelijker te kunnen dragen. Spoedig zouden ze op weg zijn. Ze zou eindelijk vrij zijn. Vrij van haar vaders spelletjes en afspraken, vrij van de verwachtingen van de mensen. Binnenkort zou ze de stad waar ze was opgegroeid en nooit echt was weggegaan voor altijd achter zich laten. Zou ze ooit terugkeren? Was het wel juist om te vluchten? Zouden ze de ontsnapping wel overleven en zouden ze onopgemerkt blijven?

De gedachten dansten door haar hoofd als de bladeren buiten haar raam in de koude herfstwind. Maar nu was geen tijd voor twijfels, ze wist precies hoe het schip in elkaar zat, waar ze zich het beste kon verstoppen in het vrachtruim en dat alle voorbereidingen succesvol waren geweest. Dus klom ze nog een laatste keer uit haar kamerraam met een gevlochten touw. Deze keer zou ze niet terugkeren bij zonsopgang. Toen ze de grond raakte, maakte ze met een harde ruk het touw los van de raamhaak en probeerde het in haar tas te laten verdwijnen. Er was nu geen weg meer terug. Onder dekking van de schaduwen van de nacht kroop ze naar de haven. Hoewel het midden in de nacht was, moest ze voorzichtig zijn, want de stad en haar vader hadden overal hun ogen en oren. Toen ze de bereikte, zag ze meteen de silhouetten van Luleff en Cathelijne die zich verstopten bij de goederenkraan. Samen liepen ze naar een van haar vaders schepen, die versierd was met haar familiewapen. Eerst liep ze over de plank die naar het dek leidde. Het allemaal zo onwerkelijk, het kabbelen van het water onder haar voeten, Luleffs adem in haar nek en het gekras van de kraaien, alsof ze haar bespotten om deze riskante ontsnapping.

Toen iedereen aan dek was aangekomen, wees Elisabeth Luleff een luik dat rechtstreeks naar het vrachtruim van het schip leidde. Hij en Cathelijne klommen erin en verdwenen kort daarna in de duisternis. Elisabeth zelf besloot nog even aan boord. Nu keek ze voor de allerlaatste keer naar haar thuis. De stad waar ze was opgegroeid, de straten en steegjes waar ze vroeger speelde. Ze kon zelfs de bakkerij herkennen waar ze de afgelopen weken vaak in de buurt was geweest in het zwakke maanlicht. Was het een vergissing om hier weg te gaan? Nee. Zulke gedachten mochten haar nu niet van haar stuk brengen. Daarvoor was ze al te ver gekomen. De koude nachtwind blies in haar gezicht. Ze was er zeker van dat ze het juiste deed en nu was er nog maar één ding dat haar bond aan haar leven dat ze binnenkort zou leiden.

Ze staaarde naar de ring aan haar vinger, glinsterend in het maanlicht: twee handen die elkaar vasthielden - eigenlijk een symbool van eenheid, liefde en vertrouwen. Voor haar het nu slechts een symbool van het oude leven dat ze achter zich liet. Ze haalde hem van haar vinger, aarzelde even en gooide hem in het havenbassin.

Einde

